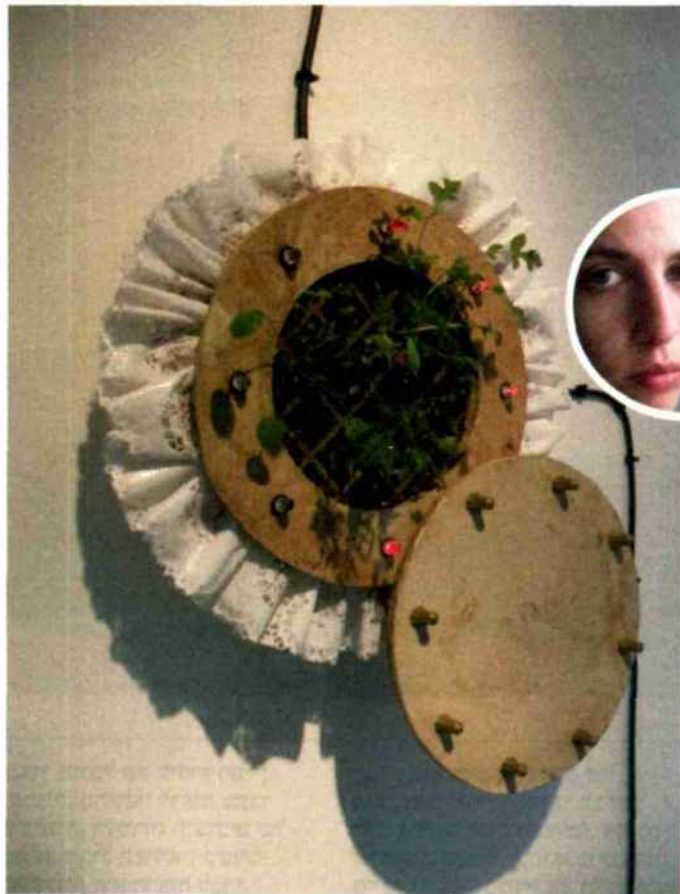

18.62x24.84	1	עמוד 120	TIME OUT	תל אביב	11/08/2011	28407847-0
בית בנימיני המרכז לקרמיקה עכשווי - 16710						

הקדרים באים

תערוכה קבוצתית חדשה במרכז לקרמיקה עכשווית שואלת: "של מי האדמה הזאת?". שלי שביט, אחת האמניות המשתתפות, מנסה לענות. ראיון

סוג של עציץ. עבודה של שלי שביט (בעיגול)

קרמיקאית בתערוכת אמנות?
 "אני אמנם בוגרת המחלקה לקרמיקה בבצלאל, אבל אני לא מגדירה את עצמי כקרמיקאית אלא כמי שמתעסקת בחומר או פועלת מתוך תפיסה חומרית. חלק מהרעיון של לעשות את תערוכת הפתיחה של בית בנימיני - המרכז לקרמיקה עכשווית, היה ללכת למקום שנמצא בין שני העולמות - האמנות והקרמיקה. אין שם גבול ברור, וגם כעבודות שלי אני על התפר שבין עיצוב ואמנות".

אז את בעצם אמנית.
 "כן, זה כמו לצאת מהארון. אני די בתחילת דרכי וממש לא מתפרנסת מזה, ובכל זאת, הסטודיו הוא המקום שלי, ההיכל".

מה את מציגה בבית בנימיני?
 "עבודה שנקראת 'Lifegarden', להזין אותך באוויר אבל בעצם מלא באדמה, מושקה במים וגדלים בו צמחי בר עירוניים שכנראה

ישררו גם בלעדיי. אני בעצם מטפלת בפתח ומייצרת בו מעין פוטוסינתזה, משהו שמעלה שאלה, כאשר לבחירה בין הישרדות וחיים, בין טיפוח והפרעה".

ואיך זה מתחבר לנושא הפרובוקטיבי של התערוכה?
 "נושא התערוכה הוא 'של מי האדמה הזאת?', שמדבר, בין השאר, על בעלות האדמה - האם היא שייכת למישהו. באיזשהו מקום אני מנסה לפרק את המושגים האלה בלי שתהיה לי תמונה גדולה של מה שאני עושה. העבודה הזו היא חלק או פרט מהתפיסה הכללית שלי, אז אין לי תשובת מחץ למה שאני עושה. אני מתעסקת בתחושות ומנסה לעשות הפרטה למחשבות, לתפיסה".

והאדמה, מה איתה?
 "אני לא מפרידה אותה מהקיום לכן היא לא שייכת לאף אחד".

פרטי ונמקי.
 "בצורה הכי פשוטת אפשר לומר שהאדמה לא שייכת לאף אחד ושמהו צריך לקרות למען הכלל, למען החברה ולמען כל אחד באשר הוא. לאף אחד מאיתנו אין שייכות על החיים האלו, או, אם תרצה, על האדמה. הבעיה היא שכל אחד כל כך עסוק בלהגן על המקום שלו, שהוא לא רואה מה קורה מסביב ולא מרוויח ממה שמסביבו. אני, למשל, גרה בשכונת שפירא, שם יש בליל מרתק של תושבים שכל אחד מהם סגור בתוך עצמו. משהו נורא יפה היה יכול לקרות פה עם הערב רב הזה. בשורה התחתונה כולנו רוצים אותו דבר, רק שאנחנו עסוקים כזה שהאחר יושב בדיוק על פיסת האדמה שלי".

ואופן הפעולה שלך חותר לשם?
 "חלק מהעניין שלי הוא לטפל בעבודה ולשאל עד כמה היא תלויה בי, לשאול האם אני מייצרת מערכת אוטרכית שלא זקוקה לשום דבר או שמא היא תמיד תהיה תלויה בגורם חיצוני, נרקיסטי. אני מרגישה שאני עובדת בצורה שיטתית - אני כותבת משהו ואז עושה סקיצה והרמיה בתוכנת תלת-ממד, ותוך כדי בונה תיאוריה. אני עסוקה כל הזמן בין לבנות את התיאוריה ולהפריך אותה, בין לשנות את ההסתכלות שלי על האני באיזשהו חי שמחזן או חי שמזין.

בסוף זה מצטמצם למיצב שכולל מכשירים, מים, חשמל ותנועה, שכמעט תמיד תלויה בי. אני צריכה לבוא לתחזק את העבודה, וגם עכשיו אני ממלאת את מכל המים פעם בשבוע".

"אין לי תשובת מחץ למה שאני עושה. אני מתעסקת בתחושות ומנסה לעשות הפרטה למחשבות, לתפיסה"

ומה התיאוריה לעבודה הנוכחית?
 "בעבודה הזו זה בעיקר אוסף של חרדות חמוזים פנימיים שאני מנסה להתקיים איתם. אני מעופפת לי בין עולמות - של מילים והתכונות כלפי פנימה והחוצה, לחברה. אפשר להגיד שהכל תלוש ובסוף מתחבר, שהכל מריגושים. אם אני חייבת לצמצם לגמרי אז אגיע למושגים כמו אדמה וכוח גדילה, על האם אנחנו פה בשביל

לתת משהו או בשביל לקחת".

והאמנות היא כלי לתת?
 "אמנות נתפסת כמהלך אגואיסטי, של התעסקות בעצמי, אבל נורא אשמח אם מישהו יתרגש מהעבודה שלי או שהעבודה תגרום לו לשאול שאלה, לאו דווקא כזו שיש עליה תשובה".

נרמה שיש לך כוחות חיוביים.
 "שאלה שאני שואלת את עצמי כל הזמן ושבתח מופיעה בעבודות היא מה בעצם מניע את הגלגלים - הבחירה או ההישרדות? אני יודעת שכלפי חוץ אני מצטיירת כפעלתנית שמצליחה להתקיים איכשהו, אבל הדברים תמיד נמצאים בתפר שבין להיות מובילה למוכלת. אני לא יודעת להגיד אם הכל בדרך לאכזרן גדול או להבנה נוספת בדרך". // **איתן בוגנים**

"של מי האדמה הזאת", בית בנימיני - מרכז לקרמיקה עכשווית, עד 27.8